

Velniou dūšės napardouso

Senuovie ėlgās advėnta vakarās sosėrinkdava vėsas kaims i veina truoba pavakaruote. Ka ċiesos napraėlgto, vīresnėjė nuognė miega pasakuotė vėsuokiausios notėkėmos.

Senuolis Iziduorius isitaise ont soulāle pri peċiaus, užsikūre pīpke ė pradieje: – Vėina vakara po sunkiū dėinuos darbū išsitėisiau ont šiaudās prikimšta šienika ė bamatont užmėgau. Veizu, ka aš par Bėrštvas baparėnos ėš darba. Kirvis ont petėis, terbālė ronkuo, ė žingsniuoujo atsilėdės link numū. Tik na iš šiuo, na iš tuo kažėnkas sušniuokšte, subildieje. Parsėgondes apsėžvalgau ė matau prīšās stuov puonātis joudā apsėriedės, su skrībelė ont galvuos. Naspiejau nė atsipeikiete, vo tas monėj :

– Svėks gīvs, Iziduoriau!

Vėsas otės ožšāla ė tik spiejau pagalvuote: „Ėš kor ons mona varda žėna?..“

Ons tuoliau jau puorėn:

– Aš vėskon žėnau. Žėnau, ka sunkė darboujīs, ka biednā gīveni. Je nuori, aš galio pagerintė tāva gīvenima.

Tuomet isidronsenau ė paklausiau:

– Vo kap, puonāti, ton gīvenėma pagerinti?

Napažīstamāsis sokikena ė paklausė:

– A to žėnā Ontanātėškė ton senuoji onžoula?

– Žėnau. Bat kas mon iš tuo?

– Vuo tas, ka puo anou īr pakasta skrīnāle so auksėnokās. Aš anon toro keravuotė – mon jau lig gīva kaula atsėbuoda. Je sotėksi so mona salīguom, aš tau anon atėdouso.

– Ta kuomet aš galieso tos auksėnokos pasijimtė? – jau vėsā pralinksmiejes, paklausiau.

Mona pašnekuovs dā arċiau prėsėlenkė ė pradieje pašnibžduom aiškintė:

– Šėnaktė, kap douso ženkla, atsėkelk, apsėriedīk, niekam nasėsakīk, nieka so savėm najimkes, ėšlėpk par longa ė atėjes prė tuo onžoula tris sīkios garsė sošvėlpk. Aš atėso, ė tuomet to vėskon sožėnuosi.

Puonātis garsė nosėkvatuoje ė so viesolo pradinga.

Mon ruods, ka kas ož petėis stėprė pakošėna ė ėšgėrdau ton pati balsa:

– Kelkes – jau ċiesas.

Parsėgondes pašuokau ėš luovas, nuliekiau pri viedra, pasisiemiau ciela sklenīċe vondens ė vėino mauko išgieriau. Paskiau pasiveiziejuo i dzieguoriu – līgė vīniouleкта adīna naktėis. Pakuol nuėso, būs pats velniū sokėlėms (mat dā gers kėle gals bova lig tuos vėitas).

Parsēžegnuojau, pamēslējau, pamēslējau ē nosprendžiau: „Jau geriau ē tuoliau sunkē darbousiūs,
bat velniou dūšēs napardouso.“